

Handwritten text in a medieval script, likely Gothic or similar, covering the entire page. The text is arranged in two columns, with the left column being partially obscured by the book's binding. The script is dense and features several large, decorated initials in red ink, marking the beginning of new sections or paragraphs. The paper is aged and shows signs of wear, including some staining and discoloration.

Communicata
in decem

M-s. 1297

an f.

R

2197.6

F. A. H. Maxß
1831 oho

ΠΡΟΠΕΜΠΤΙΚΟΝ
 SCRIPTVM HONE-
 STO VIRO, VIRTUTE ET ERV-
 DITIONE PRÆCLARO, M. NICOLAO
*Hamero Coronensi, Vuiteberga in
 suam patriam Daniam abe-
 unti,*

A
 HIERONYMO IOODOCO
Ranchio.

*4 Jan. Typo
 Typ. S. J. J. J.
 1. 1. 1. 1. 1.*

VITEBERGÆ
 EXCVDEBAT IOHANNES
 CRATO.
 ANNO M. D. LXIII.

*Ex iudicio, & omni virtutum gem-
 prestanti M. Sebastiano theoderico pr-
 prio reverenter colendo Nicolais Ha-*

ΠΡΟΠΕΜΠΤΙΚΟΝ

ΑΝΘΕΣΙ ΜΥΣΤΑΩΡ ΚΟΣΜΟΥ ΜΥΣΤΑΩΡ ΞΙΑΡΙΝΟΪΣΙ
ΑΨ ΚΡΑΤΟΥΡΩΝ ΔΑΩΡ ΞΕΣ ΔΟΜΟΥ ΟΡΘΟΠΟΔΪΣ;
ΠΟΪ ΦΕΥΓΑΣ, ΜΕΝΕ ΑΨ ΓΛΥΚΟΡΟΪΣ ΜΥΣΤΑΩΡ ΞΗ ΚΟΛΠΟΙΣ
ΤΟΥΡ ΠΟΜΛΟΥ ΜΑΛ' ΞΪ, ΚΛΥΘΙ ΠΡΩΡΤΕ ΜΕΝΕ,
ΗΔΗ ΤΙ ΣΟΙ ΔΥΜΟΣ ΞΕΛΔΕ Τ' ΟΙΚΑΔ' ΪΚΕΩΣ;
ΧΘΜΑ ΓΑΡ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ ΗΛΔΕ ΒΡΟΤΟΪΣΙ ΠΑΛΙΝ,
ΑΣΤΡΟΠΟΛΕΜ ΚΡΕΤΤΟΡ, ΠΟΛΥ ΛΩΪΟΥΡ ΎΔΑΤΑ ΜΥΣΤΑΩΡ
ΞΕΚ ΠΚΗΞ ΑΝΤΛΑΜ, ΡΙΖΑ Η ΞΣ' ΑΓΑΘΩΡ,
Η ΝΥ ΞΕΣ ΓΑΪΑΡ ΠΟΛΥΦΟΡΒΟΝ ΠΑ ΞΙΔΑ ΒΑΪΝΕΜ:
ΜΥΣΤΑΩΡ ΞΗΝΑ ΞΗΡ ΛΩΣΑ ΒΪΟΙΟ ΜΕΡΗ,
ΠΥΡΟΦΟΡ ΜΗΤΗΡ ΔΥΣΟΔΪΝΤΑ ΣΕ ΠΑ ΞΙΣ ΑΝΩΓΑ,
ΝΙΚΟΛΕΩΣ ΤΕ ΤΕΟΙ ΝΥ ΞΕ ΚΑΛΪΣΙ ΞΪΛΟΙ.
ΞΥΚΛΗΩΡ ΤΟΪΝΩ ΑΠΟΒΑΪ ΞΕ ΠΕΪΡΑΤΑ ΔΑΩΡ,
ΚΑΪ ΣΗΪΔΕΩΡ ΞΜΟΡ ΒΑΛΛΕΟ ΣΟΪΣΙΝ ΞΠ.
ΔΑΝΗ ΞΥΔΟΚΙΜΗ ΠΟΛΕΜΩΤ', ΞΡΓΟΙΣΤ' ΑΡΕΤΑΪΣΕ,
ΔΑΪΛΞ ΞΝ ΣΚΑΝΗ ΤΥΓΕ ΣΕΝ Ξ ΤΕΚΕ.
ΞΝ ΤΟΠΩ ΞΥΟΔΜΩ ΓΕ ΑΪΘΑΛΕΪ ΠΡΑΔΕΪΣ,
ΑΥΜΠΑΣΚΕ ΧΩΡΑΣ ΤΟΡ ΚΑΛΕΪΣΙ ΣΕΦ.
ΠΑΪΔ' ΞΪ ΤΑΪΣ ΜΥΣΤΑΩΡ ΔΥΛΑΖΟΜΛΗΣΙ ΞΔΩΚΕ,
ΑΞ ΞΗ ΤΟΪΣ ΚΗΪΟΙΣ ΠΑ ΞΙΣ ΞΧΑ ΞΑΔΕΪΣ.
ΑΪΨΑ ΚΑΛΩΣ ΔΕΪΩΡ ΣΕ ΞΔΕΪΣ ΜΑΪ ΠΑΝΤΟΔΑΠΟΪΣΙ
ΤΕΧΝΩΡ ΚΑΪ ΓΛΩΤΤΩΡ ΠΙΘΡΙΔΕΣ ΞΕΦΟ.
ΟΛΒΙ, ΟΞ ΚΡΟΤΑΦΟΥΞ ΑΠΑΛΟΥΞ ΣΗΪΔΕΩΣ' ΞΠΙ ΘΗΚΕ
ΜΥΣΤΑΩΡ, ΚΑΪ ΔΗΛΩΡ ΧΕΪΛΕΣΙΡ ΑΪΨΕΘ' ΞΟΪΣ.
ΗΔΥ ΞΡ ΞΞΙ ΓΑΛΑ ΜΥΣΤΑΩΡ, ΔΗΚΑΪ ΜΕΛΟΚΗΔΪΣ,
ΑΜΒΡΟΤΟΣ ΞΞΙ ΞΟΦΗ, ΣΗΘΕΑ ΑΜΒΡΟΣΙΑ.
ΟΥΔ' ΑΛΙΞ, ΑΛΛΑ ΞΡ Ξ ΞΞ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΓΕ ΞΠΕΜΨΑΜ
ΚΥΡΟ ΞΟΦΑΙ ΜΥΣΤΑΩΡ, ΣΥΡ ΧΑΡΙΤΕΩΣ' ΑΓΑΘΑΪΣ,
ΣΩΤΗΡΟΑ ΞΪΘ ΑΠΑΛΑΪΣ ΠΑΛΑΜΗΣΙΡ ΟΜΗΛΥΔΕΣ ΗΓΟΡ
ΑΡΓΕΝΟΡ, ΑΛΒΙΑΔ Ξ Ξ Ξ Ξ ΤΟΠΩ ΑΡΓΥΡΕΟΝ.
ΞΝ Ξ Ξ ΛΟΚΟΡΙΔΕΣ ΧΛΟΡΟΡ Ξ Ξ Ξ ΚΗΪΤΗΡ ΑΝΗΓΟΡ,
ΠΗΣ ΣΟΪΑΣ ΟΔ ΜΗ ΠΑΝΤΟΣΕ ΤΟΥΡ ΠΟΜΛΩΑ.

ωδ

[Faint handwritten notes in a cursive script, likely a commentary or correction, located at the bottom of the page.]

ὦδ' ἀρετῶν, τεχνῶν τ' ἀρτύμασι εἰλικρινῆσι
σῆδ' ἐκόσμησάν σε ἑλικωνιάδες.
τῆδ' ἀγαθῆς σοφίας μῦσαι σφραγίδα ἔδωκαν,
τῆσ τε ἀείδουσῆς ἀγλαὰ δῶρα ἱμῆς.
ὦδε φιλῶντα φιλῶσιν αἰεὶ, καὶ πολλὰ πάροντα
εἴνεκα τῆς σοφίας ἀλγεα πιθρίδες.
ὦδ' ἀγαθῶν εἴλα τέκνα αἰεὶ πληρῶς ἐροέντων,
ἀνθεσι κοσμῶσαι πάντοσε τὸρπνοτάτοις.
ὄλβι' ὦδε ἀπειρ, μυσῶν τέκ' ἡματα πάντ', ὡς
ἠθάδι σπλῦνέδω ἀνθρεῶνι λεγῶ.
ἐκ γὰρ πιθρίδων εὐδαιμονί' ἔρχεται ἴη
ἀνθρώποις, γνῶσις λαοῦ ἕσπετε λόγῳ.
γνῶσις δαίδαλέης φύσε' ἔστι, φαεσιμβροοῦντε
ἄστρων, φωσῆρων ζωογόνετε δρόμοι,
νημαρτήσδ' ὄφει τοῦ οὐρανοῦ ἀστροέντε,
γαίης ἢ ἀψυδῆς πελυβότα γε μέτρον.
ἠδῶν καὶ διδάχη καλῶν, σοφὰ χεῖλεα, σῆδ' ἔστι
σεμνόθεοι, πᾶσι ἡνι μδρόπεσι κλέε.
ἔξοχοι εἰς ἄλλων ἀνθρώπων, φωσφόροι ὡσεὶ
ἀντέλλων κρῦπται λαμπάδας ἀμειδρόμοις,
ὡσεὶ κρῖν ἐνώδη, καὶ ἰμοδρόεσ' ὑάκινθοι
ἀνθῶσ ἐν χόρτοις, κήπε' ἰοσεφάντα,
παυδομαθήσ τε ἀνὴρ πλέοι ἄλλων ὡς ἐπιλάμπει,
σικληρὸν φωτίζειχ' ὅς σοφός ἐστι, ζόφ' ἔστι.
ἔσ' ἰορ εὐοδμορ θεῶν, ἀνθρώποις ἀγαθοῖσ τε
τοῖσ' ἀνὴρ, μυσῶν τοῖσ' ἔπεισι τέλ' ἔστι.
ἠδὲ πόνων σικληρῶν, συμπάσων ἠδὲ μοριμῶν,
ἔστι πιθρίδων ἐστὶ τελευτῆ αἰεὶ.
ταῦτα ἰδῶν γλυκὺ ὦ εἴλε, δῶρα τε πολλὰ καὶ ἔσθλα,
ἐνφρεσὶ τῶν μυσῶν κάτθεο μνημονικῶς.
ἀνὴρ πρῶτα θεῶν γ' ἐκ τῶν παμβασιλῆα,
καὶ μῦσαι δὲνα κερρο ἕσπεσι χάριμ
μητέρι εἴτα εἴλη δρεπῆρια ἀνταποδῆνα
πατρίδι, ὡς πράπται ταῦτα πελαργὸς αἰεὶ.
τοῖσ τε διδάσκοντάς σε φιλῶν, χάριμ ἀσιφελίκτω
ἘΜΜΙΓΓΩ Δάων κύδει, δῶνα ὁμῶς.

ἔς' ἄλις, εἰς Δάρας γλυκοροῖς γε ὄδῳ πεδίλοις
χρυσάσδε ὄδιθ' ἢ ἐν φρεσὶ ταῦτα ἔχε.

ΕΥΧΗ

Ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ ὁδηγίᾳ καὶ ὁδοιπορίᾳ εἰς
πατρὶδα τὴν Δανίω.

Χρισὲ θεῶ γόνθ' ἄλκιμθ' ὑψιμέδοντθ' ἴκσθ,
γόνάτά μιν κάμπῳ λίσσομαι εὐχόμενθ'.
Ἰακίδην ὄδῳ, ὅσθ' οἴκαδε δεῖορ ἀνήγες,
ἐκ γαίης πταμῶ ποσσὶν ἐλδυσθόροισι.
ὅστε ὀπισσπόρως πρὸ ἐκ φλοίσβοιο θαλάσσης
ἤγαγες εἰς ὄχθας χερσὶν ἀμηχανέσι.
ὅσθ' ὑπεραπισθῆς ἀγίωρ, σοφὸς ἠδὲ ὀδίτης,
παντοκράτωρ βασιλεὺς, παμμεδέωρ τε λέγῃ.
εὐχόμε' ἐγὼ σε πρῆναι ἀεὶ, λατρυγικά πέμπωρ
πνεύματα, καὶ Ἀμμυρίωρ σωδρόμ' ἐς οἶκον ἀγείρ,
σὸ γὰρ ἀνὲν τελέει ὀδὸν γε δρόμοσ τε, πόνοσ τε,
καὶ ἔργων μορόπων ὀδὸν εὐτυχέει,
ἀλλὰ πόνθ' πόνον αἰὲρ ἀγῆ, καὶ ἀτάδαλοι πάντες
δραπαρῶνται ἐοῖς ἡμάτα πάντα κακοῖς.
σοῖο δ' ἀλεξικάκοιο πρῶντθ' ἤγισθ, ὀδῆγθ,
αἰὲρ ὀδῶντες εἰς ὄδοι ἀσφαλέες,
καὶ ποσσὶ ἀπλανέεσι δρομῶντες γ' ὀρθοποδῶσι
σοῖο ὀδῆγθντθ' κοίραν' ἐπισαμνύωρ.
Ἀμμυρίω τοίνω ἐπὶ ποιμῶν γαῖαν ἔσοιο,
Ναυαρχόσθ' ἀγαθὸς πάντοτε ναυσιπύορ,
φεύγετε νῆσθ' ἀγαθὸς πάντοτε ναυσιπύορ,
ἄμμυρίω πεμφθῆς ἠνὶ πάρεσι φύλαξ.
οὐρίωρ ἠνὶ δ' ἐπέμψεν ὀδορ ταχὺς εἰς ἀλά δῖαμ
αἰολθ', ἐντ' ἀσκήσθ' σκληρόν ἔχει βορέαν.
φεύγετε πλωϊάδες νεφέλαι, πᾶσαι δ' ἔτε δειναί,
φεύγε πρὸ φλοίσβου κύμα ἄλῳ δ' ἀπίνης.
πῆδ' ἀλεορ δεὸς αὐτὸς ἐν ἠόροισθ' εἶ πόντω
πῶντοπόροιο νεώρ χερσὶ κυβερνᾶ ἑαίς,

ἠραῖθ'

ὦραι Θ' πέλε θνητοῖς πλόθ', εἰ θεὸς αὐτὸς
 εὐθωεῖ ἐν πόντῳ ὅιακα ποντόβροχον.
 Νῶϊ σὺ νῆα δολῶν καταδύεις, πλέε ὑγρὰ κέλυσθα,
 ὄλβι Θ' εἰς Δάωρ ἄμμερι' ἀκρόπολιρ.
 τῶν λέγω ἀκρόπολιρ πᾶς Δάωρ εὐδοκιμῶν ἦν
 εὐρεὰ ναύσιρ δώματα πιβρίδες:
 τῶν λέγω ἀκρόπολιρ, πᾶς νηῶν σὺμπλοοι ἄνδρες,
 δρησῆρες τε ἄλως σαθμὸν ἔχουσι θοῶν.
 κῦδ Θ' εἰς Δάοις, μέσαις εἰλ Θ' εὐσεφάνησιρ,
 ὕδαλι καρπίζου ἦν καλὰ φυτὰ γλυκῆ.
 εἰλ Θ' εἰς χρισῶ ναύτης ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ,
 τέκῆν τ' ἐρ νηῶ ἐμπεδόμευθ Θ' εἶω.
 χροσίρ ἐπ' ἀμφοτέρησι δόμοιρ δεῦ' οἰκοδόμησον,
 φωνῶν ἀγχιθε Θ', ἢ ἦθεα εἰλικρινίς.
 χαῖρε καὶ αὐτοφύτοιο δεῦ' λόγον αὐτοτέλεστον
 σωθῆσοοντα ἔχωρ, Ἀμμερι' ὀρθοπόδεια.
 χαῖρε εἰλκ παῖσις, καὶ ἅπαντες συμπαῖσιται,
 κοίραν ἔμ χρισῶ χαίρετε ἀπασίως.

Hieronimus Iodocus Ranchius.

CARMEN ΣΠΟΠΕΜΠΤΙΚΟΝ

DOCTO ET HO

NESTO VIRO, INGENIO, PIE

tate & virtute præstanti, M. Nicolao Hamero Co-

ronensi, populari & amico suo carissimo,

Vuiteberga in patriam redeunti,

Scriptum à

Nicolao Olao Haluegio.

Pythagoras inter sapientes maximus, olim
Discendi summo vertit amore solum.

Vt posset varios astrorum discere cursus,

Ad Persas dubium suscipiebat iter.

Nulla pericla quidem reuuit terræq; marisq;

Si clarum faceret nomen in orbe suum.

Viuebat tanquam peregrinis exul in oris,

Moribus vt fieret cultus, & arte nitens.

Huius ad exemplum debet sponte moueri,

Qui studijs rectè consuluisse volet.

Artibus ingenuis operam nauabit honestam,

Et virtutis ouans ingrediatur iter.

Est ad virtutem trames callosus & asper,

Palladis arx multum celsa laboris habet.

Huc igitur gressum quisquis transferre laboras,

Non raro casus experiere graues.

Hæc

At si difficiles aditus solertia vincat,
 Vinida quos virtus, doctaq; Pallas habet.
Postea dulcescent prius aspera visa repente,
 Et merces acti magna laboris erit.
Talia ΝΙΚΟΛΕΩΣ animo reputavit Hamerus
 Commoda, quæ virtus, quæq; Minerva refert.
Strenuus à puero ceu miles utramq; secutus,
 Sæpè tulit duri grande laboris onus.
Urbs iacet Eoo qua Phœbus ab axe recurrit,
 Hafnia de veteri nomen adepta loco.
Hæc caput est regni, Danorum regis & ingens
 Præsidium, veri culta timore Dei.
Nobilis hîc fructus Academia spargit amœnos,
 Quos studio referunt pectora docta virûm.
Hîc vox Hemmingi dulci sonat ore disertæ,
 Et monstrat veræ dulce salutis iter.
Noster Hamerus ab hoc suaues sibi fonte liquores
 Hauserat, Aonidum munera grata chori.
Strenuus hîc validum robur collegit in armis,
 Ardua palladij castra sequendo gregis.
Et licet hîc talis posset doctrina parari,
 Per quam perpetuus concilietur honos.
Is tamen exemplo stimulatus Pythagoræo,
 Vertendum potius duxerat esse solum.
Qui studij causa patrijs decesserit aruis,
 Is rediens aliâs gratior esse solet.

Doctrinae splendet decus, atq; peritia rerum,
Quae veniunt vigili parta labore foris.
Quare collectis studiorum sumptibus amplis,
Florida Teutoniae nobilis arua petit.
Ante pererratis hic Urbibus undiq; multis,
Tandem Leucoreos tentat adire sinus.
Illustres siquidem populos inuisere & Vrbes,
Transacto meritum tempore pondus habet.
Hic auidam rursus de fonte rigare Pharyngem
Pegaseo coepit, captus amore loci.
Nam celebris locus & Musarum cultibus aptus,
Excitat in studijs dulce laboris opus.
Doctorum tribuit docilem sermonibus aurem,
Per quos Albiacae stat decus omne scholae.
Infixit memori radicitus omnia menti,
Iidem iudicio quae docuere bono.
Moribus ornauit studiorum munus honestis,
Praecipit ut virtus, quam studiosus amat.
Exacte si quid scribendum siue loquendum,
Quod solet in magnis rebus habere decus:
Continuo poterit verbis sententia promptis
Dici, quae proprie lingua latina sonat.
Grammaticae ductum sequitur, quae sola magistra
Totum dicendi lege gubernat opus.
Si sermone stylum volet exercere Pelasgo,
Perspicitur partem laudis habere bonam.

Huic

*Huic non perstringit nodosa sophistica mentem,
Quæ specie veri ponere falsa solet.
Nam tenet exactè qua se præmuniat artem,
In dubium vincit ne rapiatur iter.
Sæpius Aonios fontes Ariadna petenti
Præbuit, in dubijs fila trahenda vijs.
Rerum pectus habet repletum cognitione,
Quas natura potens vi dominante regit.
Astrorum motus albo numerare lapillo
Novit, & illorum vimq; situmq; tenet.
Quantus sit terræ globus omni parte rotundæ,
Metiri certa cum ratione potest.
Aëre cur vacuo miracula sæpè vapores
Collecti faciant, quos meteora vocant :
Cur abeat mensis longos diductus in annos,
Et ruat alterno nox variata die :
Deniq; cunctarum cur permutatio rerum
Tanta sit in mundo, doctus in arte tenet.
Quid dicam? studijs talem triuisse laborem
Constat eum, qualem gloria parta manet.
Non prius abstinuit Parnassi scandere colles,
Quàm vigili merces digna labore foret.
Phæbus, ab auge ruens cum fulvi terga leonis
Aureus, vrgeret quadrupedante gradu.
Hic quadragenis cupidè sua castra sequutis,
Militiæ statuit digna trophæa viris.*

A. 5

Inter

Inter eos cū sis bellè cataphractus Hamere,
Ut per te Phæbi stet genialis honos:
Publica doctorum meritò censura virorum,
Militiæ tribuit præmia iusta tuæ.
Scilicet insigni te fecit laude Magistrum,
Quòd sis Phæbei portio lecta gregis.
Nunc igitur tales studiorum nactus honores,
Visere constanter patria rura paras.
Quantumuis radiante Nepam sol lustret amictu,
Et niuibus gelidis ingruat acris hyems:
Tu tamen in patriam traheris dulcedine mira,
Frigora non horrens tædia longa viæ.
Quisquis enim duros assuetus ferre labores,
Ventos & pluuias non putat esse graues.
Feruet adhuc Mauors nostris truculentus in oris,
Et maris intendit mille procella minas.
Ergo velim mutes animum maneasq; parumper,
In melius donec temperet ista Deus.
Est mihi cum primis tua conuersatio dulcis,
Hactenus in studijs firmiter aucta bonis.
Verus amicus eras sincero iunctus amore,
Postquam nos niuea iunxit in vrbe Deus.
Ex patria missus belli crepitante tumultu,
Accessi campos quos rigat Albis aquis.
Hic inter reliquos populares fortè repertus,
Qui causa study docta Theatra petunt:

Solus

Solus in ignotis peregrino tu mihi terris,
Auxilio quouis officiosus eras.
Albiacos intra muros tua sponda quietem
Exhibuit, prima nocte parata mihi.
Hinc tua quotidie magis est perspecta voluntas,
Et probitas animi creuit adaucta fide.
Victus amicitiae communis semina sparsit,
Et calidus nostri fomes amoris erat.
Saepe inter nos lepidis sermonibus usi,
Depulimus maesti pectore quicquid erat.
Admiscere sales dictis ex tempore nosti,
Et similes aequa sumere mente iocos.
In studijs o quam communibus esse libenter
Vellem nos iunctos, vir reuerende, diu.
Quorum constringunt generosa pectora Musae,
Maius amicitiae foedus inire solent.
At licet a nobis sic sorte iubente recedas,
Non tamen ex animo noster abibit amor.
Esse tui memorem nunquam fors vlla vetabit,
Seu veniat stabili seu titubante pede.
Cum tibi contingat patrios spectare penates,
Quos habet indigenas Schania pingue solum.
Et cum doctiloquis fueris numeratus amicis,
Quos tibi gratantes Hafnia culta dabit.
Denique cum docta praestantis voce fruaris
Hemmingi, qui te semper amare solet.

Effice

*Effice tunc nostri memor ut videare vicissim,
Et poterit sanè gratius esse nihil.
Absens absenti multum lucratur amicus,
Illius in causam si studiosus erit.
Omnibus eternam grata dic voce salutem,
Quos gnaros nostri nominis esse scias.
Ipse precor viuas carissimus inter amicos,
Et patriæ pro sis gratus honore tuo.
Hactenus ex viridi qui fructus fronde legebas,
Fructiferæ posthac insere rursus humo.
Producet fructus non paucos vinea Christi,
Qui fueras messor, si sator esse voles.
Quando Deum supplex votis ardentibus oras,
Obsecro digneris tunc meminisse mei.
Ut mihi qui maneo rapidum seiunctus ad Albim,
Ad musas ceptum perficiatur iter.
Sic tandem patrijs rursus iungamur in oris,
Et tribuant laudes pectora nostra Deo.
Nunc autem cum nos hæc præsens segreget hora,
Commendant gnato te mea vota Dei,
Ille per angelicos cætus te ducat euntem,
Ut patrios possis visere sanus agros.
Dehinc tibi seruato per iter, patriaq; potito,
Nestoris attribuat tempora cana, vale.*

F I N I S,

Θεῶ δ' ὄξα.

153028

AB: 153028

ULB Halle
003 486 044

3

86

[Faint, mostly illegible handwritten text in a medieval script, possibly Gothic or Carolingian minuscule. The text is arranged in two columns. Several large initials are written in red ink, including 'D', 'E', 'F', 'G', 'H', 'I', 'K', 'L', 'M', 'N', 'O', 'P', 'Q', 'R', 'S', 'T', 'U', 'V', 'W', 'X', 'Y', and 'Z'. Some lines are underlined in red ink. The parchment is aged and shows signs of wear, including stains and discoloration.]

ΠΡΟΠΕΜΠΤΙΚΟΝ
 SCRIPTVM HONOR-
 STO VIRO, VIRTUTE ET ERU-
 DITIONE PRÆCLARO, M. NICOLAO
*Hamero Coronensi, Vuiteberga in
 suam patriam Daniam abe-
 unti,*

A
 HIERONYMO IOODOCO
 Ranchio.

*4 Jan. Typo
 von Hier. N. 66
 1773*

VITEBERGÆ
 EXCVDEBAT IOHANNES
 CRATO.
 ANNO M. D. LXIII.

*Fründliche, & omni vortütum gem
 prestanti M. Sebastiano theoderico pr
 srio reserrenter colendo Nicolais Ha.*

